

Arrest

nr. 200 216 van 23 februari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

1. de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging
2. de Stad NINOVE, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 augustus 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van de burgemeester van de stad Ninove van 19 september 2017 tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. DANNEELS, die loco advocaat R. DE ROUCK verschijnt voor de tweede verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 mei 2014 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in functie van haar moeder, in toepassing van artikel 10 e.v. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 juni 2014 nam de burgemeester van de gemeente Wezembeek-Oppem een beslissing tot niet-inoverwegingname van de aanvraag om toelating tot verblijf (bijlage 15ter), gelet op de meerderjarigheid van verzoekster.

Op 28 februari 2017 diende verzoekster een nieuwe aanvraag in om toelating tot verblijf, in toepassing van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

Op 21 augustus 2017 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing, houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de eerste bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De mevrouw, die verklaart te heten

[...]

Nationaliteit: Angola

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Art. 7 al.1-1 VW van 15.12.1980 : geen visum.

Het feit dat betrokkene haar moeder en broer hier verblijfsrecht hebben geeft betrokkene niet automatisch verbijfsrecht.

Reeds bij een beslissing van 12.06.2014 werd aan betrokkene ter kennis gesteld dat zij niet voldoet aan de voorwaarden vervat in art. 10 van de VW van 15.12.1980, gezien de zij de leeftijd van 18 jaar overschreden heeft. Het steeds opnieuw indienen van dezelfde aanvraag haalt dan ook niets uit gezien de wetgeving daaromtrent niet veranderd is. Het steeds opnieuw indienen van dezelfde vraag wordt aanzien als het rekken van het illegaal verblijf. Het is aan betrokkene om na te gaan welke procedures of verblijfsmogelijkheden zij wél aan voldoet. “

Op 19 september 2017 nam de burgemeester van de stad Ninove een beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter). Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf

Gelet op artikel 12 bis, §§3, 3bis of 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, §1, derde lid of artikel 26/1, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Naam : [...]

Heeft zich op 02/03/2017 (dag/maand/jaar) aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag tot verblijf in te dienen, in toepassing van de artikelen 10 en 12 bis, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde, omdat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet alle documenten bedoeld in de

artikelen 10, §§ 1 tot 3 en 12bis, §§ 1 en 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overlegt, namelijk: aangezien bovenvernoemde persoon ouder is dan 18 jaar kan zij zich niet beroepen op de richtlijnen van art.10 §1 van de wet van 15/12/1980. "

2. Onderzoek van het beroep

2.2.1. Het eerste middel is gericht tegen de beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (i.e. de tweede bestreden beslissing) en wordt als volgt geadstrueerd:

"III.1. Eerste Middel: Schending van de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoekster kreeg een beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter).

Dat verzoekster zich niet kan verzoenen met de motivering van deze beslissing.

Reden van de beslissing:

Bijlage 15ter:

"heeft zich op 02/03/2017 (dag/maand/jaar) aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag tot verblijf in te dienen, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde, omdat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet alle documenten bedoeld in de artikelen 10, §§1 tot 3 en 12bis, §§1 en 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overlegt, namelijk: Aangezien bovenvernoemde persoon ouder is dan 18 jaar kan zij zich niet beroepen op de richtlijnen van art.10 §1 van de wet van 15/12/1980."

Dat verzoekster zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissing. Bovendien schendt de beslissing alle beginselen van behoorlijk bestuur en art 8 van het EVRM.

a) Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Als eerste schendt men het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Het is onbegrijpelijk dat de burgemeester van Ninove de aanvraag van verzoekster weigert naar de bevoegde diensten in Brussel op te sturen, omwille van gebrek aan de stavingstukken die gevoegd moesten worden voor de aanvraag o.b.v. artikel 10 §§1 en 3 en art. 12bis §§1 en 3. Verzoekster diende een aanvraag in op basis van art. 12bis.

De voorwaarden voor een aanvraag op basis van artikel 12bis zijn:

"Art. 12bis.[1 § 1.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;"

Verzoekster diende haar aanvraag art 12 bis in op 02.03.2017 (cfr stuk 3) en voegde daarbij de volgende stukken (zoals vermeld in de inventaris):

1. Nationaal paspoort van verzoekster
2. Identiteitskaart jongste broer
3. Verblijfstitel van de moeder van verzoekster
4. Verblijfstitel jongere broer
5. Huurovereenkomst
6. Inkomsten van de moeder van verzoekster
7. Deelcertificaten/scholingsattesten Nederlands
8. Geboorteakte verzoekster + verklaring authenticiteit
9. Gezinssamenstelling
10. Medisch attest verzoekster
11. Attest mutualiteit
12. Attest van Immatriculatie verzoekster
13. Betalingsbewijs

Het is onredelijk van verwerende partij om te stellen dat verzoekster, gezien haar meerderjarigheid niet in aanmerking komt voor een aanvraag o.b.v. de richtlijnen van art. 10§1 (motivering: "aangezien bovenvernoemde persoon ouder is dan 18 jaar kan zij zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10§1 van de wet van 15/12/1980), zeker wanneer uit de aanvraag zeer duidelijk blijkt dat de aanvraag die verzoekster indiende o.b.v. art. 12bis was, juist gezien haar meerderjarigheid.

Het is duidelijk dat men het dossier van verzoekster niet grondig onderzocht en/of behandeld heeft! Indien men rekening gehouden had met ALLE elementen en stukken, diende men het dossier door te sturen naar de bevoegde diensten, nl. de Dienst Regularisatie.

Verwerende partij dient het dossier grondig, individueel en zorgvuldig te onderzoeken!

Men faalt erin dit te doen!

Het is dan ook flagrant onredelijk van verwerende partij om dit dossier een beslissing tot niet-inoverwegingname te nemen voor een aanvraag op basis van art. 10.

Bovendien is het voor verzoekster niet duidelijk waarom de gemeente 6 maanden gewacht heeft, om een beslissing tot niet-inoverwegingname te nemen.

Dat het dan ook een flagrante schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel om de aanvraag van verzoekster zo onzorgvuldig te behandelen!

Vervolgens schendt deze beslissing het gelijkheidsbeginsel

Het gelijkheidsbeginsel houdt in dat een rechtsregel op gelijke wijze wordt toegepast op eenieder die in het toepassingsgebied ervan valt.

Verzoekster voldoet volledig aan de voorwaarden, zoals ze gesteld zijn in de voornoemde wetsartikelen om een aanvraag in te dienen op basis van art. 12bis. Verzoekster wenst haar verblijf te regulariseren en bij haar moeder, alsook haar broers te wonen.

Dat verzoekster niet begrijpt waarom de burgemeester en het college van schepenen de aanvraag weigert door te sturen naar de bevoegde diensten, terwijl de dossiers van andere vreemdelingen, onder dezelfde omstandigheden, wel werden doorgestuurd en ten gronde behandeld werden.

Vervolgens schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Verzoekster diende zich ruimschoots op voorhand aan om een aanvraag op basis van art 12bis in te dienen.

Zij volgde de geijkte procedure en legde de nodige documenten voor.

Dat het kennelijk onredelijk is van de burgemeester en het college van schepenen om de aanvraag niet inoverweging te nemen.

Meer nog, men behandelt de aanvraag van verzoekster zelfs onder een ander wetsartikel dan het was ingediend!

Dit is flagrant onredelijk!

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het rechtszekerheidsbeginsel

Dit beginsel behelst:

- *dat de burger in elke situatie het recht kan kennen dat op zijn zaak of handelen toepasselijk is*
- *dat hij het vertrouwen kan hebben in medeburger of overheid dat dit recht zal gerespecteerd worden en bij gebreke hieraan door de rechterlijke macht kan afgedwongen worden*
- *dat hij in alle redelijkheid door de toegankelijke kennis van het recht de uitspraak van de rechter kan voorspellen.*

Dat verzoekster een aanvraag op basis van art 12bis indiende en haar aanvraag niet conform werd behandeld. Dat in de motivering zelfs geen verwijzing wordt gemaakt naar het artikel waarop de aanvraag gebaseerd is en men daarentegen uitsluitend naar een ander artikel verwijst om de aanvraag te weigeren of niet in aanmerking te nemen. (motivering: "aangezien bovenvernoemde persoon ouder is dan 18 jaar kan zij zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10§1 van de wet van 15/12/1980)

Tenslotte schendt de beslissing het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing onjuist is en bovendien foutief gemotiveerd!

Dat de beslissing van verwerende partij ook onterecht werd genomen en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29.07.1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Dat hier de motivering duidelijk gebrekkig is gezien het feit dat ze de aanvraag van verzoekster die zij indiende op basis van art. 12bis VW, zij hebben gemotiveerd en behandeld als een aanvraag op basis van art 10 (motivering: "aangezien bovenvernoemde persoon ouder is dan 18 jaar kan zij zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10§1 van de wet van 15/12/1980).

Dat de motivering dus niet afdoende en foutief blijkt.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verwerende partij m.b.t. de aanvraag van verzoekster draagt de beslissingen niet.

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien Burgemeester op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en onredelijk tot haar besluit gekomen is en bovendien geen rekening heeft gehouden met alle feitelijke gegevens in dit dossier.

Dat verzoekster ook haar aanvraag indiende op basis van art. 12bis gezien haar meerderjarige leeftijd, wat nu net de motivering was van verwerende partij om de aanvraag niet in aanmerking te nemen op basis van art. 10 (motivering: "aangezien bovenvernoemde persoon ouder is dan 18 jaar kan zij zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10§1 van de wet van 15/12/1980).

Dit blijkt duidelijk uit het feit dat de gemeente de aanvraag van verzoekster heeft behandeld op basis van art. 10 terwijl zij heel duidelijk een aanvraag op basis van art. 12bis indiende, dit blijkt ook uit de hoofding die werd gebruikt op deze aanvraag:

'VERZOEKSCHRIFT HOUDENDE AANVRAAG TOT MACHTIGING VOOR EEN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN DOOR EEN VREEMDELING: art. 12bis van de vreemdelingenwet'

Dat, gelet op het voorgaande, verzoekster dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing.

b) schending van artikel 8 van het EVRM

Dat bovendien verzoekster meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing van verzoekster blijkt op geen enkele manier dat de gemeente, rekening heeft gehouden met het feit dat de moeder, alsook de broers van verzoekster legaal verblijf hebben in België.

Dient verzoekster haar moeder en broers achter te laten en terug te keren naar Angola?!

Dit is onmogelijk! Minstens maakt dit een schending uit van art 8 van het EVRM!

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, "vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf", T.Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, " recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf", T.Vreemd 2006,403).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende:

"Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 van het EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 van het EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat, individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Haar integratie, haar langdurig verblijf, het feit dat verzoekster in België school heeft gelopen, het legaal verblijf van haar moeder alsook dat van haar 2 broers en het feit dat verzoekster nooit enige strafbare feiten heeft gepleegd, wegen zwaarder door.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van hinderpalen die de terugkeer bemoeilijken!

Dat zij een duurzaam gezinsleven onderhoudt met haar moeder en haar broers en samen een effectieve gezinscel vormen.

Hoe kunnen zij een normaal en effectief gezinsleven onderhouden, als verzoekster terug dient te keren naar Angola en haar moeder en broers achterblijven in België?!

Dat de beslissing van de gemeente niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werd gedaan, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

Dat de Raad van State zich hier bovendien reeds over uitsprak in arrest nr. 2010.029 van 22.12.2010:

"Overwegende dat artikel 8 van het EVRM niet van openbare orde is doch als hogere norm boven de Vreemdelingenwet staat; dat de algemene stelling in het bestreden arrest dat een 'rechtmatige' toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissingen, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art 8 van het EVRM moet worden getoetst; dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de verwerende partij in haar beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partijen en hun zoon anderzijds; dat het niet volstaat daartoe te stellen dat de verzoekende partijen zich door hun zoon kunnen laten vergezellen en dat noch de formele motiveringsplicht noch artikel 8 van het EVRM een nadere motiveringsplicht omvatten; dat de verwijzing naar de mogelijkheid om zich door de zoon te laten vergezellen immers geen onderzoek naar de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven door een verwijdering aantoonst; dat het tweede middel in die mate gegrond is."

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden, aangezien verwerende partij geen enkele afweging heeft gemaakt m.b.t. het gezinsleven van verzoekster!

Het is voor dit gezin zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in Angola een gezinsleven te hebben!

Dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door hier geen rekening mee te houden in de bestreden beslissing.

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen!

Bovendien is het voor verzoekster niet duidelijk WAAROM hier geen rekening mee is gehouden in de bestreden beslissing? Dat dit een schending uitmaakt van de motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande zeer duidelijk blijkt dat een eventuele terugkeer of een terugbrenging een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM!

Dit gezin mag niet uit elkaar gehaald worden!

Uit de bestreden beslissing blijkt echter op geen enkele wijze dat men hier enige rekening mee heeft gehouden of een afweging heeft gemaakt in het dossier van verzoekster.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden.

Dat verzoekster erop wil wijzen dat alle elementen in het dossier van verzoekster in haar geheel onderzocht moeten worden.

c) Schending van art. 3 van het EVRM

Indien verzoekster terug te keren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “ Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Verzoekster heeft schrik dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Wanneer verzoekster zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden. Indien zij dient terug te keren zal zij in Angola in armoede terecht komen en onderdrukt en gehanteerd worden omwille van haar terugkomst uit Europa

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan.

Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Het mag duidelijk zijn dat verzoekster nergens meer terecht kan in haar land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 3 EVRM.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoekster begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid, eens te meer daar uit vaste rechtspraak blijkt dat dit wel volstaat!

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in haar land van herkomst dient te onderzoeken.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Het leven van verzoekster is in gevaar, indien zij dient terug te keren naar Angola, verzoekster kan dit echter onmogelijk staven. De veiligheidssituatie zoals beschreven door het Ministerie van Buitenlandse Zaken bevestigt dit.

Het is onredelijk van verwerende partij om een bewijs te verwachten van wat er zou gebeuren, indien zij zou terugkeren.

Dat er van verzoekster geen negatief bewijs kan verwacht worden!

Immers, verzoekster is al geruime tijd niet meer in Angola geweest. Dat er van haar niet kan verwacht worden dat zij terugkeert om te kunnen bewijzen dat haar leven er in gevaar is.

Dat verwerende partij het land van herkomst niet onderzoekt en dus ook niet motiveert in haar beslissing.

Dat dit onaanvaardbaar is en een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel!

Het is niet redelijk van verwerende partij om te verwachten dat zij haar leven in gevaar brengt.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit al het administratief dossier van verzoekster blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekster wel degelijk in gevaar is, indien verzoekster dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

“The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant’s expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.”

Uw Raad sloot zich hierbij aan.

Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

“Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het

moelijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.”

Dat dit in casu het geval is.

Dat de veiligheid van verzoekster gegarandeerd dient te worden.”

2.1.2. Verzoekster betoogt dat het onredelijk is van de verwerende partij om te stellen dat zij, gezien haar meerderjarigheid, niet in aanmerking komt voor een aanvraag op basis van de richtlijnen van artikel 10, §1 van de Vreemdelingenwet wanneer uit de aanvraag zeer duidelijk blijkt dat zij de aanvraag indiende op grond van artikel 12bis, juist omwille van haar meerderjarigheid. Het is flagrant onredelijk om de aanvraag onder een ander wetsartikel te behandelen dan datgene op basis waarvan ze werd ingediend. De motivering is fout.

Artikel 12bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats [...]”

Opdat zij zich dus kan beroepen op artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, moet verzoekster aantonen dat zij zich in één van de in artikel 10 van diezelfde wet voorziene gevallen bevindt. Artikel 10 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door een wet of door een koninklijk besluit;

2° de vreemdeling die de door het Wetboek van de Belgische nationaliteit voorziene voorwaarden om de Belgische nationaliteit te herkrijgen vervult, zonder dat vereist is dat hij zijn hoofdverblijfplaats al sedert minstens twaalf maanden in België heeft, noch dat hij een verklaring met het oog op het herkrijgen van de Belgische nationaliteit moet doen;

3° de vrouw die de Belgische nationaliteit verloren heeft door haar huwelijk of ingevolge het verwerven van een vreemde nationaliteit door haar echtgenoot;

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbeperkte duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten :

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

– hun kinderen, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn;

– de kinderen van de vreemdeling die vervoegd wordt, van diens echtgenoot of van de geregistreerde partner bedoeld in het eerste streepje, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en de kinderen ten laste zijn van hem of diens echtgenoot of deze geregistreerde partner

en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

5° de vreemdeling die door middel van een wettelijk geregistreerd partnerschap verbonden is met een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen, evenals de kinderen van deze partner, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover hij over het recht van bewaring beschikt en de kinderen te zijnen laste zijn en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben. Deze voorwaarden met betrekking tot de aard van het verblijf en de duur van het verblijf zijn niet van toepassing indien het familieleden betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten.

De in het eerste lid vermelde partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken op legale wijze in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand

aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden is een definitieve beslissing genomen tot weigering van de voltrekking van het huwelijk op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.

De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij, vóór de aankomst van de vreemdeling die vervoegd wordt in het Rijk, reeds ten minste een jaar samengewoond hebben;

6° het alleenstaand gehandicapt kind dat ouder is dan achttien jaar, van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen, of van zijn echtgenoot of van zijn partner zoals bedoeld in punt 4° of 5°, voorzover het kind een attest overlegt dat uitgaat van een door de Belgische diplomatieke of consulaire post erkende arts dat aantoonde dat het omwille van zijn handicap niet in zijn eigen behoeften kan voorzien. Die voorwaarde met betrekking tot de aard van het verblijf is niet van toepassing indien het een alleenstaand gehandicapt kind dat ouder is dan achttien jaar betreft van een vreemdeling die overeenkomstig artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf in het Rijk is toegelaten;

7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.

Het eerste lid, 4°, is niet van toepassing op de echtgenoot van een polygame vreemdeling, indien een andere echtgenoot van die persoon reeds in het Rijk verblijft.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap, dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als gelijkwaardig met een huwelijk in België.

De bepalingen met betrekking tot de kinderen zijn van toepassing, tenzij een internationaal verdrag, dat België bindt, meer voordelige bepalingen bevat.

§ 2

De in § 1, eerste lid, 2° en 3° bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat ze beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en om te voorkomen dat ze ten laste van de openbare overheden vallen.

De in § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde vreemdelingen moeten het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II,

Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 6°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 ten behoeve van zichzelf en van zijn familieleden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Het tweede, derde en vierde lid zijn niet van toepassing op de in § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling en van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet indien de bloed- of aanverwantschapsbanden of het geregistreerd partnerschap al bestonden vooraleer de vreemdeling het Rijk binnenkwam en voor zover de aanvraag tot verblijf op basis van dit artikel werd ingediend in de loop van het jaar na de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming van de vreemdeling die vervoegd wordt.

De minister of zijn gemachtigde kan, door middel van een met redenen omklede beslissing, echter eisen dat de in het tweede, derde en vierde lid bedoelde documenten worden overgelegd indien de gezinshereniging mogelijk is in een ander land, waarmee de vreemdeling die vervoegd wordt of diens familielid een bijzondere band heeft, waarbij rekening gehouden wordt met de feitelijke omstandigheden, de aan de gezinshereniging gestelde voorwaarden in dat ander land en de mate waarin de betrokken vreemdelingen deze voorwaarden kunnen vervullen.

Alle in § 1 bedoelde vreemdelingen moeten bovendien het bewijs aanbrengen dat zij niet lijden aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

§ 3

Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 11, § 2, kan een vreemdeling die met toepassing van § 1, eerste lid, 4° of 5°, toegelaten werd tot een verblijf in de hoedanigheid van echtgenoot of ongehuwde partner, zich slechts beroepen op het recht om zich te laten vervoegen op basis van een huwelijk of een geregistreerd partnerschap indien hij kan bewijzen dat hij gedurende twee jaar regelmatig in het Rijk heeft verbleven.

§ 4

Paragraaf 1, eerste lid, 1° en 4° tot 6° is niet van toepassing op de familieleden van de vreemdeling die gemachtigd is in België te verblijven om er te studeren of die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

§ 5

De bestaansmiddelen bedoeld in § 2, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de inschakelingsuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de vreemdeling bij wie men zich voegt, kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

Uit de samenlezing van de voorgaande bepalingen blijkt dat artikel 12bis van de Vreemdelingenwet geen autonome, op zichzelf staande bepaling is, zoals verzoekster wil doen geloven, maar slechts voorschrijft in welke omstandigheden een aanvraag om toelating tot verblijf in toepassing van artikel 10 e.v. van de Vreemdelingenwet in het Rijk kan worden ingediend.

Verzoekster betoogt zelf dat zij niet voldoet aan de criteria van artikel 10, omdat zij meerderjarig is en de door haar beoogde gezinshereniging op grond van deze bepaling niet mogelijk is. Zij toont dan ook niet aan dat zij voldoet aan één van de in artikel 10 opgesomde voorwaarden.

De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat het uitgangspunt in het middel, met name dat artikel 12bis van de Vreemdelingenwet een autonome bepaling is die los moet worden gezien van artikel 10 van dezelfde wet, niet correct is. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing ten onrechte of in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel zou hebben geoordeeld dat de aanvraag niet in overweging wordt genomen omdat zij zich niet kan beroepen op artikel 10, §1 van de Vreemdelingenwet, gezien het feit dat zij ouder is dan 18 jaar. Dat de beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd omdat er geen verwijzing zou zijn naar artikel 12bis van dezelfde wet, zoals verzoekster beweert, kan evenmin worden bijgetreden nu wel degelijk naar deze bepaling wordt verwezen.

Aangezien verzoekster een toelating tot verblijf wil bekomen die zij rechtens niet kan bekomen omdat zij niet voldoet aan de wettelijk bepaalde voorwaarden, kan zij zich niet steunen op de door haar aangevoerde schending van het rechtszekerheids-, het redelijkheids- of het gelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Deze algemene beginselen kunnen immers niet contra legem worden toegepast.

Artikel 10 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 4 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging. In de tweede considerans van deze richtlijn wordt gesteld dat de grondrechten en de beginselen in acht worden genomen die worden erkend in artikel 8 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, en in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Verzoekster maakt dus niet aannemelijk dat in de beslissing tot niet-inoverwegingname bijkomend zou moeten worden gemotiveerd over artikel 8 van het EVRM, nu de bepalingen van artikel 4 van de richtlijn, zoals omgezet in artikel 10 van de Vreemdelingenwet, reeds zijn getoetst aan artikel 8 van het EVRM;

Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat in de beslissing tot niet-inoverwegingname een onderzoek had moeten worden gevoerd naar dan wel gemotiveerd over de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van de buitengewone omstandigheden waarvan melding wordt gemaakt in artikel 12bis van de Vreemdelingenwet. Zoals reeds gesteld kan zij zich niet op deze bepaling beroepen nu zij zich niet bevindt in één der in artikel 10 voorziene gevallen. Bovendien draagt deze beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich.

2.1.3. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het eerste middel, gericht tegen de beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf, niet kan worden aangenomen.

2.2.1. Het tweede middel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten, en luidt als volgt:

“ schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoekster kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur, alsook art. 3 en 8 van het EVRM, indien verzoekster dient terug te keren naar Angola.

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

IV.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoekster grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

Haar moeder, alsook haar broers, allen met een Belgische verblijfstitel, verblijven allen in België.

Verwerende partij faalt er in, hier rekening mee te houden in het nemen van haar beslissing.

Dat ook een eventuele repatriëring dan ook een schending zou uitmaken van art 3 van het EVRM, zie verder.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoekster en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

Bovendien schendt de beslissing de hoorplicht

Daarnaast werd verzoekster nooit gehoord, alvorens haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Nogmaals, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn/haar persoonlijk gedrag en die zijn/haar belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem/haar vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn/haar standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn/haar belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat aan verzoekster het grondgebied dient te verlaten en dat ze haar moeder en broers dient achter te laten. Het staat buiten twiifel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoekster in haar belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoekster wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekster.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoekster de mogelijkheid te geven om haar standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten.

Bovendien diende verwerende partij verzoekster vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoekster de kans te bieden om hierop te reageren.

Het niet horen van verzoekster heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Tenslotte schendt de beslissing de motiveringsverplichting

Dat de bestreden beslissing onjuist is en bovendien foutief gemotiveerd!

Dat de beslissing van verwerende partij ook onterecht werd genomen en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29.07.1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Dat hier de motivering duidelijk gebrekkig is gezien het feit dat men de aanvraag van verzoekster ingediend op basis van art. 12bis VW, heeft behandeld en gemotiveerd alsof het een aanvraag op basis van art 10 zou zijn.

Dat de motivering dus niet afdoende en foutief blijkt.

De beslissing dient ook meer te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verwerende partij m.b.t. het bevel van verzoekster draagt de beslissing niet.

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoekster niet correct beoordeeld werd en onredelijk tot haar besluit gekomen is en bovendien geen rekening heeft gehouden met alle feitelijke gegevens in dit dossier.

Dat verzoekster ook haar aanvraag indiende op basis van art. 12bis, gezien haar meerderjarige leeftijd, terwijl verwerende partij verkeerdelijk stelt dat "zij niet voldoet aan de voorwaarden vervat in art.10 van de VW van 15.12.1980,,,,, het steeds opnieuw indienen van dezelfde vraag wordt aanzien als het rekken van illegaal verblijf,,,,," en het bevel om het grondgebied te verlaten als dusdanig motiveert.

Dat het zeer duidelijk is dat de aanvraag "een aanvraag op basis van art. 12 bis"(cfr inventaris, stuk 3) betreft en geenszins over een aanvraag art.10.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoekster dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing.

IV.2. Schending van art. 3 van het EVRM

Indien verzoekster dient terug te keren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “ Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Verzoekster heeft schrik dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Wanneer verzoekster zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden. Indien zij dient terug te keren zal zij in Angola in armoede terecht komen en onderdrukt en gehanteerd worden omwille van haar terugkomst uit Europa

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan.

Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Het mag duidelijk zijn dat verzoekster nergens meer terecht kan in haar land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 3 EVRM.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoekster begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid, eens te meer daar uit vaste rechtspraak blijkt dat dit wel volstaat!

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in haar land van herkomst dient te onderzoeken.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Het leven van verzoekster is in gevaar, indien zij dient terug te keren naar Angola, verzoekster kan dit echter onmogelijk staven. De veiligheidssituatie zoals beschreven door het Ministerie van Buitenlandse Zaken bevestigt dit.

Het is onredelijk van verwerende partij om een bewijs te verwachten van wat er zou gebeuren, indien zij zou terugkeren.

Dat er van verzoekster geen negatief bewijs kan verwacht worden!

Immers, verzoekster is al geruime tijd niet meer in Angola geweest. Dat er van haar niet kan verwacht worden dat zij terugkeert om te kunnen bewijzen dat haar leven er in gevaar is.

Dat verwerende partij het land van herkomst niet onderzoekt en dus ook niet motiveert in haar beslissing.

Dat dit onaanvaardbaar is en een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel!

Het is niet redelijk van verwerende partij om te verwachten dat zij haar leven in gevaar brengt.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit al het administratief dossier van verzoekster blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekster wel degelijk in gevaar is, indien verzoekster dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

“The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.”

Uw Raad sloot zich hierbij aan.

Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

“Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.”

Dat dit in casu het geval is.

Dat de veiligheid van verzoekster gegarandeerd dient te worden.

IV.3. schending van art. 8 van het EVRM

Dat bovendien verzoekster meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing van verzoekster blijkt op geen enkele manier dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, rekening heeft gehouden met het feit dat de moeder en broers van verzoekster legaal verblijf hebben in België.

Wat beoogt verwerende partij hiermee?

Dient verzoekster haar moeder en haar broers achter te laten om terug te keren naar haar land van herkomst?

Dit is onmogelijk! Minstens maakt dit een schending uit van art 8 van het EVRM!

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, “vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf”, T.Vreemd. 2005, 332).

De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, “ recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf”, T.Vreemd 2006,403).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende:

“Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet.”

Artikel 8 van het EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan ‘ipso jure’ ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 van het EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een ‘pressing social need’.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Dat ook in het dossier van verzoekster een belangenafweging dient te gebeuren in het belang van het gezin!

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Haar integratie, haar langdurig verblijf, het feit dat haar moeder en haar broers legaal verblijf hebben in België en het feit dat verzoekster nooit enige strafbare feiten heeft gepleegd, wegen zwaarder door.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn.

Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van hinderpalen die de terugkeer bemoeilijken!

Verzoekster vormt een effectieve gezinscel met haar moeder en haar broers.

Hoe kan zij een normaal en effectief gezinsleven onderhouden, als verzoekster terug dient te keren naar Angola en haar moeder en broers van verzoekster achterblijven in België?!

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werden gedaan, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

Dat de Raad van State zich hier bovendien reeds over uitsprak in arrest nr. 2010.029 van 22.12.2010:

“Overwegende dat artikel 8 van het EVRM niet van openbare orde is doch als hogere norm boven de Vreemdelingenwet staat; dat de algemene stelling in het bestreden arrest dat een ‘rechtmatige’ toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissingen, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art 8 van het EVRM moet worden getoetst; dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de verwerende partij in haar beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partijen en hun zoon anderzijds; dat het niet volstaat daartoe te stellen dat de verzoekende partijen zich door hun zoon kunnen laten vergezellen en dat noch de formele motiveringsplicht noch artikel 8 van het EVRM een nadere motiveringsplicht omvatten; dat de verwijzing naar de mogelijkheid om zich door de zoon te laten vergezellen immers geen onderzoek naar de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven door een verwijdering aantoont; dat het tweede middel in die mate gegrond is.”

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden, aangezien verwerende partij geen enkele afweging heeft gemaakt m.b.t. het gezinsleven van verzoekster!

Het is voor dit gezin zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in Angola een gezinsleven te hebben! De moeder en de broer van verzoekster verblijven in België en hebben allen legaal verblijf in België.

Dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door hier geen rekening mee te houden in de bestreden beslissingen.

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen!

Bovendien is het voor verzoekster niet duidelijk WAAROM hier geen rekening mee is gehouden in de bestreden beslissing? Dat dit een schending uitmaakt van de motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande zeer duidelijk blijkt dat een eventuele terugkeer of een terugbrenging een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM!

Dit gezin mag niet uit elkaar gehaald worden!”

2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Verzoekster betoogt dat zij bang is het slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, dat zij in Angola in armoede terecht zal komen en er zal worden onderdrukt en gechanteed omwille van haar terugkomst uit Europa en dat zij er nergens meer terecht kan. Haar leven is in gevaar, de veiligheidssituatie zoals beschreven door het Ministerie van Buitenlandse Zaken bevestigt dit, maar zij kan dit onmogelijk staven en het is onredelijk om hiervan een bewijs te verwachten; zij kan immers geen negatief bewijs leveren, temeer nu zij reeds geruime tijd niet meer in Angola is geweest. Door hier geen onderzoek naar te voeren en er niet over te motiveren, zijn ook het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, zo stelt verzoekster.

Verzoekster blijft in gebreke een concrete aanwijzing naar voor te brengen van een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Zo stelt de Raad allereerst vast dat op geen enkele wijze blijkt dat de situatie in Angola wordt gekenmerkt door een zodanige mate van veralgemeend en willekeurig geweld dat zou moeten worden aangenomen dat elke persoon die terugkeert naar dit land een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Verzoekster brengt geen begin van bewijs aan van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in haar herkomstland. Verder betoogt zij dan wel dat zij in haar herkomstland in armoede zal terechtkomen, maar ook dit toont zij niet met concrete, bewijskrachtige argumenten aan, hetgeen des te meer klemmt nu niet blijkt dat zij niet vanuit België door haar moeder en broers zou kunnen worden ondersteund bij haar terugkeer. Verzoeksters betoog is te algemeen en te vaag om als begin van bewijs in het kader van artikel 3 van het EVRM te kunnen worden aanvaard. Zij brengt verder niet het minste begin van bewijs aan dat personen die terugkeren uit Europa een reëel risico lopen op chantage of onderdrukking. Verzoekster beperkt zich op dit punt tot een blote bewering. Verzoekster verwijst verder naar de veiligheidssituatie zoals beschreven door het Ministerie van Buitenlandse Zaken, doch zij voegt deze niet bij het verzoekschrift zodat het niet mogelijk de concrete strekking ervan na te gaan.

Aldus ligt geen begin van bewijs voor dat verzoekster dient te vrezen voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Haar argument dat niet van haar mag worden verwacht dat zij zou terugkeren naar haar herkomstland om te bewijzen wat de gevolgen kunnen zijn, doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat en met name aan de vaststelling dat verzoekster in gebreke blijft een grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM met concrete argumenten aannemelijk te maken. Derhalve toont zij niet aan welk belang zij heeft bij haar betoog dat onvoldoende onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM werd gevoerd of dat hierover niet werd gemotiveerd.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt een miskenning van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel in dit verband.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Deze bepaling definieert het begrip 'gezinsleven' niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familieleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Opdat verzoekster zich dus dienstig kan beroepen op artikel 8 van het EVRM, moet zij aannemelijk maken dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van deze bepaling.

Verzoekster verwijst naar haar moeder en broers die legaal verblijf zouden hebben in België en stelt met hen een effectieve gezinscel te onderhouden.

Verzoekster is meerderjarig. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen valt enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Hetzelfde geldt voor de relatie tussen meerderjarige broers en zussen (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland). Bijkomende elementen die in overweging kunnen worden genomen, betreffen onder meer een financiële of materiële afhankelijkheid, een lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, waarbij tevens de mate van reële afhankelijkheid moet worden nagegaan.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster geen enkele indicatie geeft van enig bijkomend element van afhankelijkheid, anders dan de gewoonlijke affectieve banden met haar moeder en broers. Zij toont, als meerderjarige, dan ook niet aan dat zij een beschermenswaardig gezinsleven heeft in België zodat zij zich niet dienstig kan beroepen op artikel 8 van het EVRM en er geen belang bij kan doen gelden dat zij hieromtrent niet werd gehoord en de verwerende partij hierover niet heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekster zich beroept op het hoorrecht, op zich genomen of in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaaldelijk heeft gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Hof heeft in die arresten evenzeer gesteld dat het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, niet in die zin moet worden uitgelegd dat die autoriteit gehouden zou zijn de illegaal verblijvende derdelander voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvaardiging van het terugkeerbesluit, in kennis te stellen van haar voornemen om jegens hem een terugkeerbesluit te nemen, hem de gegevens mee te delen waarop zij dat besluit wil baseren of ook om hem bedenktijd te gunnen alvorens hem te horen, maar in die zin dat die derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van het nemen van een terugkeerbesluit.

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij haar grief dat zij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, niet werd gehoord, moet zij aannemelijk maken dat de bestreden beslissing mogelijks anders had kunnen zijn mocht zij zijn gehoord. Immers, niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure levert een schending van dit recht op, en niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen leidt stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad dus aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een

andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Ter zake moet worden vastgesteld dat verzoekster enkel verwijst naar het feit dat zij haar moeder en broers moet achterlaten, zonder meer. Hiervoor werd reeds vastgesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij een beschermenswaardig gezinsleven heeft met haar moeder en broers in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster brengt derhalve niets aan dat erop zou kunnen wijzen dat zij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden. In die omstandigheden kan de miskennis van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht of in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel, niet leiden tot de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat, ten slotte, de aangevoerde schending van de motiveringsplicht betreft op grond van het argument dat het zeer duidelijk is dat de aanvraag waarvan sprake niet werd ingediend op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet maar op grond van artikel 12bis van diezelfde wet en de bestreden beslissing op dat vlak niet correct niet is gemotiveerd, is reeds uit de bespreking van het eerste middel gebleken dat zij daarin niet kan worden bijgetreden.

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS